

Sygn. akt VI U 447/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Herman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 listopada 2015 r. w S.

sprawy L. D. (1)

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w S.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania L. D. (1)

od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S.

z dnia 14 kwietnia 2015 roku nr (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 kwietnia 2015 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. ustalił L. D. (1) wysokość emerytury wojskowej od dnia 1 marca 2015 r na kwotę 2893,79 zł. W decyzji wskazano, że przyjęta podstawa wymiaru emerytury to 3858,39 zł, procentowy wymiar przysługującej emerytury to 75% oraz, że do świadczenia przysługują dodatki: pielęgnacyjny (208,17 zł), kombatantski (208,17 zł), ryczałt energetyczny (165,88 zł) i dodatek kompensacyjny (31,23 zł). Organ rentowy w związku z decyzją Szefa (...) ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych z dnia 25.11.2014 r. dokonał korekty okresu wysługi emerytalnej poprzez uwzględnienie okresu uprawnień kombatantskich w wymiarze 4 miesięcy, zamiast dotychczasowych 3 miesięcy.

W odwołaniu od powyższej decyzji L. D. (1) wniósł o jej zmianę i zaliczenie do wysługi emerytalnej stanowiącej podstawę wyliczenia podstawy wymiaru należnego świadczenia całego okresu od 1 stycznia 1948 r. do 18 października 1976 r. jako okresu służby wojskowej/okresu równoważnego ze służbą wojskową. Ubezpieczony wskazał, że wysokość jego uposażenia według posiadanego stopnia wojskowego powinna być wyliczona przy przyjęciu „kapitan po 28 latach”. Dodatkowo zaakcentował, że przyznając mu świadczenie emerytalne (...) ustaliło prawo do świadczenia według normy uposażenia U-23, zamiast U-19, co skutkowało zaniżaniem przez 17 lat podstawy wymiaru świadczenia.

Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu emerytalnego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

L. D. (1) pełnił służbę wojskową w Wojsku Polskim w okresie od 1 stycznia 1948 r. do 22 grudnia 1955 r. oraz od 6 sierpnia 1963 r. do 18 października 1976 r. Ubezpieczony posiada uprawnienia kombatanckie: z tytułu uczestniczenia w walkach w jednostkach Wojska Polskiego z oddziałami (...) oraz grupami W. w wymiarze 1 miesiąca oraz z tytułu zachowania uprawnień przyznanych przez Związek (...) o (...) za okres od 01.1948 r. do 03-1948 r.

W okresie od 12 stycznia 1956 r. do 8 sierpnia 1963 r. L. D. (1) był zatrudniony w Komitecie Wojewódzkim (...) B. na stanowisku kierownika Ośrodka (...).

Niesporne, a nadto dowody:

- zaświadczenie (...) z 14.02.1991 r. – k. 212 tom I akt (...);
- zaświadczenie o zatrudnieniu z 6.10.1975 r. – k. 4 tom I akt (...);
- opis przebiegu służby wojskowej – k. 240 tom I akt (...);
- decyzja Szefa (...) ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych z dnia 25.11.2014 r. – k. 412 tom II (...).

W dniu 18 października 1976 r. L. D. (1) został zwolniony z zawodowej służby wojskowej w stopniu wojskowym kapitana rezerwy. Ostatnim zajmowanym przez niego stanowiskiem służbowym było stanowisko instruktora wychowania politycznego.

Rozkazem personalnym nr 50 z dnia 10.04.1985 r. L. D. (1), niebędący wówczas w czynnej służbie wojskowej, za zasługi dla obronności kraju z dniem 9 maja 1985 r. został mianowany na stopień majora.

Z dniem 9 lutego 2001 r. Minister Obrony Narodowej mianował L. D. (1), niebędącego w czynnej służbie wojskowej, na stopień podpułkownika.

Niesporne, a nadto dowody:

- rozkaz personalny nr 50 z 10.04.1985 r. – k. 106 tom I akt (...);
- zaświadczenie (...) z 14.02.1991 r. – k. 212 tom I akt (...);
- akt mianowania z 21.05.2001 r. – k. 316 tom II akt (...).

W dniu 20 października 1976 r. Dowódca Jednostki Wojskowej (...) wystawił L. D. (1) zaświadczenie o wysokości uposażenia oraz równowartości świadczeń w naturze (dla celów zaopatrzenia emerytalnego), w którym wskazał, że kapitan L. D. (1) został zwolniony ze służby wojskowej w dniu 19.10.1976 r. oraz, że na uprzednio zajmowanym stanowisku służbowym przysługiwało mu:

1. uposażenie zasadnicze według posiadanego stopnia wojskowego (22 lata wysługi) w kwocie 3150 zł,
2. uposażenie według stanowiska służbowego (w grupie 23, szczeblu A4) w kwocie 3200 zł,
3. dodatki do uposażenia:
 - dodatek rodzinny na dzieci – 1600 zł,
 - dodatek rodzinny na żonę – 200 zł,
4. permie produkcyjne:

- dodatek specjalny – 250 zł,

5. świadczenia w naturze:

- równowartość umundurowania w stosunku miesięcznym – 644 zł.

Ubezpieczony nie zakwestionował prawidłowości wystawionego zaświadczenia w zakresie przyjętego 22 letniego okresu wysługi.

Niesporne, a nadto dowód: zaświadczenie z 20.10.1976 r. – k. 5 tom I akt (...).

W sierpniu 1977 r. L. D. (1) złożył wniosek o przyznanie mu emerytury wojskowej. We wniosku wskazał, że zgłasza do wysługi emerytalnej (poza służbą wojskową) okres zatrudnienia od 12 stycznia 1956 r. do 8 sierpnia 1963 r. w Komitecie Wojewódzkim (...) B. na stanowisku kierownika Ośrodka (...). Do wniosku załączył zaświadczenie z dnia 6.10.1975 r. wystawione przez Referat Kadr (...) potwierdzające okres zatrudnienia w politycznym aparacie partyjnym od 12 stycznia 1956 r. do 8 sierpnia 1963 r. oraz zaświadczenie o wysokości uposażenia oraz równowartości świadczeń w naturze (dla celów zaopatrzenia emerytalnego) wystawione w dniu 20 października 1976 r. przez Dowódcę Jednostki Wojskowej (...).

Niesporne, a nadto dowody:

- kwestionariusz dla celów wojskowego zaopatrzenia emerytalnego z 26.07.1977 r. – k. 1-3 tom I akt (...);

- zaświadczenie o zatrudnieniu z 6.10.1975 r. – k. 4 tom I akt (...);

- zaświadczenie z 20.10.1976 r. – k. 5 tom I akt (...).

Decyzją z dnia 1 września 1977 r. organ rentowy przyznał L. D. (1) emeryturę wojskową od dnia 1 listopada 1977 r.

Jako podstawę wymiaru emerytury przyjęto kwotę 6350 zł. Do wyliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie przedłożonych dokumentów organ emerytalny, kierując się zasadami określonymi w art. 13 ustawy z dnia 16.12.1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, ustalił, że L. D. (1), zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej w dniu 18.10.1976 r. w stopniu wojskowym kapitana, według stawek obowiązujących w dniu 1 stycznia 1977 przysługiwałoby w stosunku miesięcznym:

1. uposażenie zasadnicze i dodatki do uposażenia w charakterze stałym (wchodzące w skład podstawy wymiaru emerytury) w łącznej kwocie 6350 zł (w tym uposażenie wg posiadanego stopnia wojskowego przy wysłudze lat 22 – 3150 zł, uposażenie według stanowiska służbowego (w grupie 23, szczeblu A) w kwocie 3200 zł)

2. dodatki do uposażenia nie wchodzące w skład podstawy wymiaru emerytury (z wyłączeniem dodatku rodzinnego) oraz równowartość świadczeń w naturze w stosunku miesięcznym w kwocie 950 zł (dodatek specjalny – 250 zł, równowartość umundurowania 700 zł)

Do wysługi emerytalnej (na dzień zwolnienia ze służby) mającej wpływ na wysokość należnego świadczenia uwzględniono:

- okres służby wojskowej od 4 stycznia 1948 r. do 22 grudnia 1955 r. (7 lat 11 miesięcy i 19 dni),

- okres zatrudnienia od 12 stycznia 1956 r. do 5 sierpnia 1963 r. (7 lat 6 miesięcy i 24 dni)

- okres służby wojskowej od 6 sierpnia 1963 r. do 18 października 1976 r. (13 lat 2 miesiące i 13 dni),

łącznie 28 lat 8 miesięcy i 26 dni.

Emerytura za 29 lat wysługi emerytalnej wyniosła 82% podstawy wymiaru, tj. kwotę 5207 zł.

Nadto w wskazano, że ubezpieczony nie pracuje zarobkowo, nie ukończył 55 lat życia, nie jest inwalidą, nie osiągnął 30 lat wysługi emerytalnej ani nie pełni funkcji obywatelskich, społecznych względnie funkcji w dziedzinie obronności – zatem do czasu spełnienia jednego z tych warunków będzie wypłacane 25% emerytury tj. kwota 1302 zł.

Decyzją z dnia 13 września 1977 r. w związku z podjęciem przez ubezpieczonego od dnia 10.03.1977 r. zatrudnienia organ rentowy dokonał zmiany wysokości wypłacanej emerytury, wskazując, że od 1.11.1977 r. do wypłaty będzie przypadać emerytura w pełnej wysokości 5207 zł.

W kolejnych latach organ rentowy dokonywał waloryzacji emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjmowano uposażenie wg posiadanego stopnia wojskowego przy wysłudze lat 22 – 3150 zł oraz uposażenie według stanowiska służbowego (w grupie 23).

Niesporne, a nadto dowody:

- notatka służbowa – k. 7 tom I akt (...);
- decyzja z 1.09.1977 r. – k. 8-9 tom I akt (...);
- decyzja z 13.09.1977 r. – k. 11 tom I akt (...);
- notatka służbowa z 1982 r. – k. 41 tom I akt (...);
- notatka służbowa z 1983 r. – k. 65 tom I akt (...);
- decyzja z 12.12.1983 r. – k. 67 tom I akt (...).

W sierpniu 1984 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie dodatku kombatanckiego. Do wniosku dołączył legitymację kombatancką, w której wskazano, że działalność kombatancką prowadził przez 3 miesiące (od 1.01.1948 r. do 31.03.1948 r.).

Decyzją z dnia 14 sierpnia 1984 r. organ emerytalny przyznał ubezpieczonemu prawo do dodatku kombatanckiego. W pozostałym zakresie nie wprowadzono żadnych zmian odnośnie przyznanego świadczenia. Utrzymano dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia w kwocie 14896 zł (ustaloną decyzją waloryzacyjną z 12.12.1983 r.). Wysługę emerytalną przyjęto wg dotychczasowych ustaleń, tj. 28 lat 8 miesięcy i 26 dni.

Niesporne, a nadto dowody:

- wniosek z 13.08.1984 r. – k. 87 tom I akt (...);
- legitymacja kombatancka – k. 88-90 tom I akt (...);
- decyzja z 14.08.1984 r. – k.91-92 tom I akt (...).

We wrześniu 1991 r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury poprzez uwzględnienie w wysłudze emerytalnej dodatkowo okresów zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej (od 10.03.1977r. do 30.09.1978r. w Zakładach (...) w K., od 1.10.1978r. do 31.12.1978r. w Urzędzie Miasta i Gminy w K., od 30.12.1978r. do 1.09.1979r. w GS SCh w K., od 1.09.1979r. do 1.01.1985r. w (...) Wytwórni (...) w M. U., od 1.01.1985r. do 21.10.1988r. w (...), od 2.11.1988r. do 31.01.1989r. w Zakładach (...) w S. i od 1.02.1989r. do 30.08.1991r. w (...) Zakłady (...) w S.). Jednocześnie wskazał, że nie zamierza podejmować w przyszłości zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy. Dodatkowo wniósł o wliczenie do czasu służby wojskowej okresu działalności kombatanckiej (od 1.01.1948r. do 31.03.1948r.) w wymiarze podwójnym.

Decyzją z dnia 28 listopada 1991 r. organ emerytalny dokonał ponownego ustalenia należnej ubezpieczonemu emerytury. Do wysługi emerytalnej mającej wpływ na wysokość należnego świadczenia uwzględniono poza dotychczasowym okresem (28 lat, 8 miesięcy i 26 dni) dodatkowo okresy zatrudnienia po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej: od 10.03.1977r. do 30.09.1978r., od 1.10.1978r. do 31.12.1978r., od 1.01.1979r. do 1.09.1979r., od 2.09.1979r. do 1.01.1985r., od 1.01.1985r. do 31.10.1988r., od 2.11.1988r. do 31.01.1989r. i od 1.02.1989r. do 30.08.1991r.). Łącznie do wysługi emerytalnej uwzględniono 38 lat, 7 miesięcy i 7 dni.

Decyzją z dnia 24 sierpnia 1992 r. organ emerytalny dokonał ponownego ustalenia należnej ubezpieczonemu emerytury przyjmując do wyliczenia wysługi emerytalnej prawidłowy okres odbywania zawodowej służby wojskowej od 1.01.1948 r. do 22 grudnia 1955 r. (wcześniej przyjęto okres od 4.01.1948r.). Łącznie do wysługi emerytalnej uwzględniono 38 lat, 4 miesiące i 13 dni (w tym wysługa na dzień zwolnienia ze służby wojskowej 28 lat, 8 miesięcy i 29 dni) Emerytura za 39 lat wysługi emerytalnej wyniosła 100% podstawy wymiaru.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjmowano uposażenie za stopień wojskowy – kapitan po 20 latach (wysługa 22 lata) oraz uposażenie według stanowiska służbowego wg grupy U-23. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjmowano 38 lat wysługi emerytalnej.

Niesporne, a nadto dowody:

- wniosek z 16.09.1991 r. – k. 202 tom I akt (...);
- oświadczenie z 16.09.1991 r. – k. 203 tom I akt (...);
- świadectwa pracy – k. 204 – 210 tom I akt (...);
- wniosek z 18.09.1991 r. – k. 211 tom I akt (...);
- zaświadczenie (...) z 14.02.1991 r. – k. 212 tom I akt (...);
- legitymacja kombatancka – k. 213-216 tom I akt (...);
- decyzja z 28.11.1991 r. – k. 222-223 tom I akt (...);
- decyzja z 24.08.1992 r. – k. 230-232 tom I akt (...);
- decyzja o rewaloryzacji z 1994 r. – k. 243 tom I akt (...);
- notatki służbowe – k. 244, 249 tom I akt (...);
- decyzje waloryzacyjne z lat 1993 w tomie I akt (...).

W maju 1994 r. ubezpieczony zwrócił się do organu rentowego o wyjaśnienie jego wątpliwości dotyczących prawidłowości wyliczenia przez (...) należnej mu emerytury wojskowej. Wskazał, że w jego ocenie świadczenie jest zaniżone. Dodatkowo wskazał, że ma wątpliwości do poprawności kwalifikacji zajmowanego przez niego stanowiska służbowego do danej grupy zaszerogowania U.

Decyzją z dnia 10 maja 1994 r. organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury wojskowej od dnia 1 marca 1994 r. Do obliczenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto uposażenie za stopień wojskowy – kapitan po 20 latach (wysługa 22 lata) oraz uposażenie według stanowiska służbowego wg grupy U-19 (przy uwzględnieniu taryfikacji z 1986 r.). Do ustalenia wysokości świadczenia przyjmowano 38 lat wysługi emerytalnej.

W kolejnych latach (1994-2015) organ rentowy dokonywał waloryzacji/rewaloryzacji emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjmowano uposażenie za stopień wojskowy – kapitan po 20 latach (wysługa 22 lata)

oraz uposażenie według stanowiska służbowego wg grupy U-19. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjmowano 38 lat wysługi emerytalnej.

Dowody:

- pismo ubezpieczonego z 5.05.1994 r. – k. 241 tom I akt (...) notatki służbowe – k. 244, 249 tom I akt (...);
- decyzje waloryzacyjne z lat 1993-2015 w tomie I i II akt (...), w szczególności: decyzja o waloryzacji z 10.05.1994 r. – k. 245 tom I akt (...),- decyzja o waloryzacji z 3.06.1994 r. – k. 247 tom I akt (...), decyzja o waloryzacji z 2.02.1995 r. – k. 257 tom I akt (...), decyzja o waloryzacji z 25.02.1998 r. – k. 277 tom I akt (...), decyzja o waloryzacji z 11.05.1999 r. – k. 285 tom I akt (...).

Pismem z dnia 29 grudnia 1994 r. Oddział Emerytur i R. Departamentu Finansów MON poinformował ubezpieczonego, że ustalona przez (...) podstawa wymiaru emerytury, jak i wysokość samej emerytury są zgodne ze stanem faktycznym i obowiązującymi przepisami: podstawę wymiaru emerytury stanowi uposażenie należne żołnierzowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym na które składa się uposażenie wg stopnia wojskowego na dzień zwolnienia ze służby wojskowej – kapitan i uposażenie wg stanowiska służbowego – instruktor wychowania politycznego (grupa zaszerogowania na dzień zwolnienia ze służby wojskowej - U-23, którą w maju 1986 przekwalifikowano na grupę U-19).

Niesporne, a nadto dowód: pismo MON z 29.12.1994 r. – k. 253-254 tom I akt (...).

W październiku 1997r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia, wskazując, że przez 17 lat wypłacano mu świadczenie emerytalne wyliczane wg uposażenia dla grupy zaszerogowania U-23, natomiast w ocenie ubezpieczonego jego uposażenie stanowiskowe powinno być wyliczone wg grupy U-19. Dodatkowo wskazał, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury należy przyjąć uposażenie za stopień wojskowy – kapitan po 28 latach. W tym zakresie wskazał, że w okresie przerwy w odbywaniu zawodowej służby wojskowego, w czasie pobytu w rezerwie zajmował stanowisko cywilne tożsame ze specjalnością wojskową.

Pismem z dnia 12 listopada 1997 r. organ rentowy poinformował ubezpieczonego, że zgodnie z obowiązującą w dniu zwolnienia ubezpieczonego ze służby wojskowej ustawą z dnia 17.12.1974 r. o uposażeniu żołnierzy do wysługi lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia według posiadanego stopnia wojskowego zaliczało się zawodową służbę wojskową oraz wojskową służbę nadterminową, okresową służbę wojskową, służbę w MO i organach bezpieczeństwa publicznego oraz okresy służby w stopniu oficerskim i okresy służby na stanowisku oficerskim lub stopniu podoficerskim w jednostkach i organizacjach wojskowych wymienionych w tej ustawie. Ustawa ta dawała prawo Ministrowi Obrony Narodowej zaliczenia do tej wysługi również innych okresów służby (poza ustawowe okresy czynnej służby wojskowej) lub pracy wykonywanej przed powołaniem żołnierza do czynnej służby wojskowej. Wskazano, że w przypadku ubezpieczonego należało przyjąć wyłącznie stawkę uposażenia wg posiadanego stopnia wojskowego przewidzianą w tabeli dla przedziału powyżej 20 lat wysługi.

W styczniu 1999 r. ubezpieczony ponownie złożył wniosek o przeliczenie świadczenia, wnosząc o wyrównanie świadczenia w związku z zaniżaniem przez wiele lat wysokości uposażenia poprzez przyjęcie grupy zaszerogowania U-23, zamiast grupy U-19. Dodatkowo wskazał, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury należy przyjąć uposażenie za stopień wojskowy – kapitan po 28 latach. W tym zakresie wskazał, że w okresie przerwy w odbywaniu zawodowej służby wojskowego, w czasie pobytu w rezerwie zajmował stanowisko cywilne tożsame ze specjalnością wojskową.

Pismem z dnia 17.02.1999 r. organ rentowy poinformował ubezpieczonego, że wysokość świadczenia ustalono zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Niesporne, a nadto dowody:

- wniosek z 13.10.1997 r. – k. 274 tom I akt (...);
- pismo (...) z 12.11.1997 r. – k. 275 tom I akt (...);
- wniosek z 29.01.1999 r. – k. 279 tom I akt (...);
- pismo (...) z 17.02.1999 r. – k. 280 tom I akt (...).

W zaświadczeniu nr (...) z 11.06.2002 r. (...) wskazało, że ppłk L. D. (1) posiada uprawnienia do emerytury od dnia 1.11.1976 r. na podstawie ustawy z dnia 16.12.1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin w brzmieniu obowiązującym do dnia 31.12.1982r. Wskazano, że ubezpieczony został zwolniony z zawodowej służby wojskowej w dniu 18.10.1976 r. w stopniu kapitana, ze stanowiska służbowego oznaczonego stopniem wojskowym mjr. W dniu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej posiadał 21 lat 2 miesiące i 2 dni wysługi lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia według stopnia wojskowego.

Ubezpieczony nie kwestionował prawidłowości wystawionego zaświadczenia.

Niesporne, a nadto dowód: zaświadczenie nr (...) z 11.06.2002 r. – k. 319 tom II akt (...).

W dniu 24 marca 2015 r. do organu emerytalnego wpłynął kolejny wniosek ubezpieczonego o dokonanie przeliczenia świadczenia. Ubezpieczony zakwestionował prawidłowość wszystkich decyzji wydanych przez (...) po dniu 1.01.1994 r. Wskazał, że wysokość jego świadczenia została oparta na błędnej grupie uposażenia U-23, tymczasem w dacie przeniesienia do rezerwy pełnił funkcję służbową w stopniu wojskowym majora pobierając uposażenie wg normy U-19. Dodatkowo wskazał, że wnosi o ustalenie, że pełnił służbę wojskową nieprzerwanie od 1.01.1948 r. do 18.10.1976 r., a w konsekwencji wyliczenia świadczenia przy przyjęciu do wysługi od której uzależniona jest wysokość uposażenia: „kapitan po 28 latach”. Dodatkowo wskazał, że okres jego służby kombatanckiej wynosi 4 miesiące. Do wniosku dołączył decyzje Szefa (...) ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych z dnia 25.11.2014 r., w której wskazano, że łączny wymiar uprawnień kombatanckich wynosi 4 miesiące.

Dowody:

- wniosek z 24.03.2015 r. – k. 414-415 tom II akt (...);
- decyzja Szefa (...) ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych z dnia 25.11.2014 r. – k. 412 tom II (...).

Decyzją z dnia 14 kwietnia 2015 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. ustalił L. D. (1) wysokość emerytury wojskowej od dnia 1 marca 2015 r w kwocie 2893,79 zł. Przyjęta podstawa wymiaru emerytury to 3858,39 zł. Procentowy wymiar przysługującej emerytury wyniósł 75%. Do świadczenia przysługują dodatki: dodatek pielęgnacyjny (208,17 zł), dodatek kombatancki (208,17 zł), ryczałt energetyczny (165,88 zł), dodatek kompensacyjny (31,23 zł). Organ rentowy w związku z decyzją Szefa (...) ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych z dnia 25.11.2014 r. dokonał korekty okresu wysługi emerytalnej poprzez uwzględnienie okresu uprawnień kombatanckich w wymiarze 4 miesięcy, zamiast dotychczasowych 3 miesięcy.

Organ rentowy do wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjął wysługę emerytalną wg starej ustawy (okresy służby wojskowej od 1 stycznia 1948 r. do 22 grudnia 1955 r. (w tym okres od 1.01.1948 r. do 30.04.1948 r. – działalność kombatancka) oraz od 6 sierpnia 1963 r. do 18 października 1976 r.). Do wyliczenia wysokości świadczenia w ogólnej wysłudze emerytalnej uwzględniono: okres służby wojskowej od 1 stycznia 1948 r. do 22 grudnia 1955 r., okres zatrudnienia od 12 stycznia 1956 r. do 5 sierpnia 1963 r., okres służby wojskowej od 6 sierpnia 1963 r. do 18 października 1976 r. oraz okresy zatrudnienia od 10.03.1977 r. do 30.09.1978 r., od 1.10.1978 r. do 31.12.1978 r., od 1.01.1979 r. do 1.09.1979 r., od 2.09.1979 r. do 1.01.1985 r., od 1.01.1985 r. do 31.10.1988 r., od 2.11.1988 r. do 31.01.1989 r. i od 1.02.1989 r. do 30.08.1991 r.

Dowody:

- decyzja z 14.04.2015 r. – k. 417 A tom II akt (...);

- wyliczenie wysługi emerytalnej – k. 417 tom II akt (...).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się nieuzasadnione.

Spór między stronami miał charakter prawny, a fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia były w zasadzie niesporne. W szczególności organ emerytalny nie kwestionował, że L. D. (1) w okresie od 1 stycznia 1948 r. do 22 grudnia 1955 r. oraz od 6 sierpnia 1963 r. do 18 października 1976 r. pełnił czynną służbę wojskową, zaś w okresie od 12 stycznia 1956 r. do 8 sierpnia 1963 r. był zatrudniony w Komitecie Wojewódzkim (...) B. na stanowisku kierownika Ośrodka (...). Spornym w sprawie problemem prawnym była natomiast możliwość uwzględnienia w wysłudze emerytalnej przyjętej do wyliczenia podstawy wymiaru emerytury wojskowej okresu zatrudnienia od 12 stycznia 1956 r. do 8 sierpnia 1963 r. w Komitecie Wojewódzkim (...) B. na stanowisku kierownika Ośrodka (...). Według organu emerytalnego, w świetle obowiązujących w dniu zwolnienia ubezpieczonego z zawodowej służby wojskowej unormowań, okres przedmiotowego zatrudnienia pozostawał bez wpływu na wysokość podstawy wymiaru emerytury wojskowej z tej przyczyny, że nie został on uwzględniony w wysłudze lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia według posiadanego stopnia wojskowego, które to uposażenie stanowiło jeden z elementów do wyliczenia podstawy wymiaru emerytury.

Sąd Okręgowy zgodził się z ustaleniami oraz oceną prawną dokonaną przez wojskowy organ emerytalny. W ocenie sądu w analizowanym postępowaniu brak było bowiem prawnej możliwości wydania rozstrzygnięcia zgodnego z wnioskiem ubezpieczonego tj. uwzględnienia w wysłudze emerytalnej dodatkowo – poza niespornym okresem odbywania zawodowej służby wojskowej – okresu zatrudnienia od 12 stycznia 1956 r. do 8 sierpnia 1963 r. w Komitecie Wojewódzkim (...) B. na stanowisku kierownika Ośrodka (...).

Zgodnie z treścią przepisu art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tekst jednolity: Dz.U. z 2015r., poz. 330 z późn. zm.), prawo do zaopatrzenia emerytalnego i wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ustala w formie decyzji wojskowy organ emerytalny. W przypadku żołnierza zwolnionego ze służby wojskowej przed dniem wejścia w życie tej ustawy oceny uprawnień do emerytury wojskowej należy dokonywać w oparciu o przepisy ustawy wówczas obowiązującej, tj. ustawy z dnia 16.12.1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin.

Zgodnie z treścią art. 1 tejsze ustawy (w brzmieniu obowiązującym na dzień zwolnienia ubezpieczonego z zawodowej służby wojskowej), żołnierzom zawodowym zwolnionym ze służby wojskowej przysługiwało z funduszków państwowych zaopatrzenie emerytalne z tytułu wysługi lat lub w razie inwalidztwa, a ich rodzinom - w razie śmierci żywiciela.

W art. 4 ust. 1 ustawy wskazano, że **podstawę wymiaru emerytury** lub renty stanowi miesięczne uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami i premią oraz nagrodą roczną, należne żołnierzowi stosownie do przepisów o uposażeniu żołnierzy na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, i równowartość świadczeń w naturze.

W art. 6 wskazano, że emerytura wojskowa przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, który w dniu zwolnienia z tej służby posiada 15 lat wysługi emerytalnej, w tym co najmniej 10 lat służby w Ludowym Wojsku Polskim w okresie od dnia 22 lipca 1944 r.

W art. 7 ust. 1 wskazano, że żołnierzowi, który posiada 10 lat służby w Ludowym Wojsku Polskim, zalicza się do wysługi emerytalnej okresy:

1) czynnej służby wojskowej pełnionej:

- a) w Wojsku Polskim od dnia 1 listopada 1918 r.,
 - b) w polskich formacjach wojskowych za granicą w czasie od dnia 1 września 1939 r. do dnia 13 lutego 1946 r.,
 - c) w Armii Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich,
 - d) w innych armiach sojuszniczych w czasie wojny 1939-1945 r.;
- 2) służby w oddziałach, które prowadziły walkę z hitlerowskim okupantem, działających na obszarze Polski lub innych państw;
 - 3) służby w wojskowych oddziałach ludowych w czasie wojny domowej w Hiszpanii;
 - 4) zatrudnienia wykonywanego przed powołaniem do służby wojskowej;
 - 5) równorzędne z okresami zatrudnienia;
 - 6) zaliczalne do okresów zatrudnienia.

W ust. 2 wskazano, że okresy wymienione w ust. 1 pkt 2-6 zalicza się do wysługi emerytalnej według przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz według innych przepisów szczególnych.

Z kolei w art. 10 ust. 1 przewidziano, że emerytura po 15 latach wysługi emerytalnej wynosi 40% podstawy wymiaru i wzrasta za każdy następny rok wysługi o 3% tej podstawy, aż do osiągnięcia 85% podstawy wymiaru, co stanowi pełną emeryturę wojskową. Przy końcowym obliczeniu wysługi emerytalnej nie uwzględnia się części roku do sześciu miesięcy, a okres przekraczający sześć miesięcy przy wysłudze powyżej 15 lat liczy się za pełny rok (ust.3).

Z powyższych przepisów wynikało więc, że wysokość emerytury wojskowej zależała od dwóch czynników: podstawy wymiaru (art. 4 ustawy zaopatrzeniowej) i wysługi emerytalnej (at. 7).

Zasady obliczania miesięcznego uposażenia zasadniczego należnego żołnierzowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym stanowiącego podstawę wymiaru emerytury uregulowano w ustawie z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (Dz.U. z 1974r., nr 47, poz. 282 z późn. zm.). W art. 11 ust. 1 tejże ustawy (w brzmieniu obowiązującym na dzień zwolnienia ubezpieczonego ze służby) wskazano, że uposażenie zasadnicze żołnierza zawodowego obejmuje:

- 1) uposażenie według stopnia wojskowego,
- 2) uposażenie według stanowiska służbowego.

W ust. 2 wskazano, że Rada Ministrów ustala stawki uposażenia zasadniczego:

- 1) według stopnia wojskowego - z uwzględnieniem wysługi lat,
- 2) według stanowiska służbowego - dla stanowisk podstawowych.

W ust. 4 przewidziano, że właściwy organ wojskowy zalicza poszczególne stanowiska służbowe do odpowiednich stawek uposażenia ustalonych dla stanowisk podstawowych i do stawek pośrednich, w zależności od zakresu wykonywanych zadań służbowych, ponoszonej odpowiedzialności i wymaganych kwalifikacji.

Z kolei w art. 12 ust. 1 wskazano, że do wysługi lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia według stopnia wojskowego, zalicza się zawodową służbę wojskową.

W ust. 2 dodatkowo wskazano, że na równi z zawodową służbą wojskową, w rozumieniu ust. 1, traktuje się:

- 1) wojskową służbę nadterminową,

- 2) okresową służbę wojskową,
- 3) służbę w Milicji Obywatelskiej i organach bezpieczeństwa publicznego.

Z kolei w ust. 3 przewidziano, że do wysługi lat, o której mowa w ust. 1, zalicza się również okresy służby:

1) w stopniu oficerskim:

- a) w Ludowym Wojsku Polskim - do dnia 16 kwietnia 1948 r.,
- b) w Wojsku Polskim - do dnia 15 października 1939 r.,
- c) w polskich formacjach wojskowych za granicą i w armiach sojusznicych w okresie wojny 1939- 1945 r.,
- d) w Armii Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich,
- e) w oddziałach, które prowadziły walkę z hitlerowskim okupantem,
- f) w wojskowych oddziałach ludowych w czasie wojny domowej w Hiszpanii,

2) na stanowisku oficerskim lub w stopniu podoficerskim:

- a) w armiach i formacjach wymienionych w pkt 1 lit. a)-d) - w okresie od dnia 1 września 1939 r. do dnia 31 grudnia 1945 r.,
- b) w oddziałach wymienionych w pkt 1 lit. e) i f).

W ust. 4 wskazano, że Minister Obrony Narodowej może zaliczyć do wysługi lat, o której mowa w ust. 1, również okresy:

- 1) rewolucyjnej działalności antyfaszystowskiej,
- 2) pobytu w niewoli w czasie od dnia 1 września 1939 r. do dnia 9 maja 1945 r.

Z kolei w ust. 5 przewidziano dodatkowo, że do wysługi lat, o której mowa w ust. 1, mogą być zaliczane inne okresy służby lub pracy wykonywanej przed powołaniem do zawodowej służby wojskowej.

Szczegółowe zasady dotyczące zaliczania okresów służby przed powołaniem do zawodowej służby wojskowej, do wysługi lat, od której jest uzależniona wysokość uposażenia według stopnia wojskowego oraz stawki uposażenia według stanowiska służbowego typowe dla poszczególnych stopni wojskowych zostały uregulowane w zarządzeniu nr 41/MON z dnia 12 czerwca 1975 r. wydanym przez Ministra Obrony Narodowej (na podstawie upoważnienia zawartego w art. 42 ust. 1 ustawy dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (Dz.U. nr 47, poz. 282).

W rozdziale 2 tego zarządzenia zatytułowanym „Zasady ustalania wysługi lat”, w § 11 ust. 1 wskazano, że do wysługi lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia wg stopnia wojskowego żołnierzy zawodowych (służby okresowej) wlicza się okresy służby wymienione w art. 12 ust. 1 – 3 ustawy o uposażeniu żołnierzy oraz zaliczone przez Ministra Obrony Narodowej okresy rewolucyjnej działalności antyfaszystowskiej i pobytu w niewoli.

W ust. 2 wskazano nadto, że do wysługi lat, o której mowa w ust. 1, zalicza się ponadto:

3. Służbę w stopniu szeregowego, starszego szeregowego o podoficerskim oraz w charakterze podchorążego, kadeta lub elewa pełniącego:
 - a) W jednostkach wojskowych ludowego Wojska Polskiego,
 - b) W armiach, formacjach i oddziałach wymienionych w art. 12 ust 3 pkt 1 lit. B-f ustawy,

4. Okresy nauki:

- a) W orkiestrach wojskowych (wojskowych szkołach muzycznych),
- b) W (...) im. (...). Broni K. świerczewskiego;

5. Okresy działalności kombatanckiej oraz okresy pobytu w obozach koncentracyjnych, w rozumieniu przepisów o świadczeniach dla kombatantów i więźniów obozów koncentracyjnych;

Z kolei w ust. 3 przewidziano, że zasady i tryb zaliczania do wysługi lat okresów pracy cywilnej przed powołaniem do zawodowej służby wojskowej określają odrębne przepisy.

W § 13 ust. 1 zarządzenia przewidziano przy tym, że łączną wysługę lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia według stopnia wojskowego ustala dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę.

W § 14 ust. 1 pkt 5 doprecyzowano, że zaliczenie poszczególnych okresów pracy cywilnej przed powołaniem do zawodowej służby wojskowej do wysługi lat następuje na podstawie decyzji uprawnionego dowódcy.

W § 15 ust. 1 przewidziano, że ustalenie łącznej wysługi lat (§ 13) polega na określeniu daty, od której rozpoczyna się obliczeniowy (łączny) okres tej wysługi i powinno być stwierdzone w rozkazie dowódcy jednostki. W ust. 2 wskazano, że wysługi lat nie ustala się, jeżeli wysługa ta pokrywa się z okresem nieprzerwanej zawodowej służby żołnierza.

Tryb zaliczania okresów wykonywania pracy przed powołaniem do czynnej służby wojskowej podobnie został uregulowany w późniejszych zarządzeniach Ministra Obrony Narodowej. Mianowicie w zarządzeniu nr 10/MON z dnia 23.03.1993 r. w sprawie wykonywania niektórych przepisów ustawy o uposażeniu żołnierzy w § 9 pkt 1 wskazano, że zaliczenia okresów, o których mowa w § 7 (okresów innych niż czynna służba wojskowa) dokonują na udokumentowany wniosek żołnierza pełniącego służbę w jednostce wojskowej – dowódcy tych jednostek. W § 10 ust. 1 tego zarządzenia wskazano natomiast, że decyzję o zaliczeniu (nie zaliczeniu) żołnierzowi okresów służby (pracy) do wysługi lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia według stopnia wojskowego, właściwy organ wydaje na piśmie. Decyzję tę, będącą podstawą do ustalenia łącznej wysługi lat, dołącza się do akt personalnych żołnierza. W ust. 2 przewidziano przy tym, że odwołania od decyzji, o których mowa w ust. 1 rozpatruje organ wojskowy określony w odrębnych przepisach. Organ ten wydaje decyzję na piśmie.

W § 11 ust. 1 – 3 wskazano, że organ zaliczający okresy służby (pracy) do wysługi lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia według stopnia wojskowego, ustala jednocześnie łączną wysługę lat żołnierza. Ustalenie łącznej wysługi lat polega na określeniu daty, od której rozpoczyna się obliczeniowy (łączny) okres tej wysługi i powinno być stwierdzone w rozkazie dowódcy jednostki. Łącznej wysługi lat nie ustala się, jeżeli wysługa ta pokrywa się z okresem nieprzerwanej zawodowej służby żołnierza.

W ocenie sądu orzekającego w niniejszej sprawie z powyższych przepisów jednoznacznie wynika, że ustalenie czasu służby, pracy i innej działalności zaliczanych do wysługi lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia wg stopnia wojskowego żołnierzy zawodowych należało do właściwości odpowiednich organów wojskowych. W przypadku L. D. (1) podmiotem uprawnionym do zaliczenia do omawianej wysługi lat okresów innych niż czynna służba wojskowa był dowódca jednostki, w której ubezpieczony pełnił służbę. Podstawę zaliczenia wysługi lat stanowił rozkaz właściwego dowódcę, którego jeden egzemplarz włączano do teczki akt personalnych.

Mając na uwadze powyższe sąd zwrócił uwagę, że wojskowy organ emerytalny przyznając ubezpieczonemu prawo do wojskowej emerytury dokonał wyliczenia podstawy wymiaru emerytury kierując się danymi wskazanymi w dokumencie wystawionym przez dowódcę jednostki wojskowej, w której ubezpieczony odbywał czynną służbę wojskową. Do wniosku o emeryturę L. D. dołączył bowiem zaświadczenie o wysokości uposażenia oraz równowartości świadczeń w naturze dla celów zaopatrzenia emerytalnego wystawione w dniu 20 października 1976 r. przez Dowódcę

Jednostki Wojskowej (...), w którym wskazano, że kapitanowi L. D. (1) zwolnionemu ze służby wojskowej w dniu 19.10.1976 r. na uprzednio zajmowanym stanowisku służbowym przysługiwało:

1. uposażenie zasadnicze według posiadanego stopnia wojskowego (22 lata wysługi) w kwocie 3150 zł,
2. uposażenie według stanowiska służbowego (w grupie 23, szczeblu A4) w kwocie 3200 zł,
3. dodatki do uposażenia:
 - dodatek rodzinny na dzieci – 1600 zł,
 - dodatek rodzinny na żonę – 200 zł,
4. permie produkcyjne:
 - dodatek specjalny – 250 zł,
5. świadczenia w naturze:
 - równowartość umundurowania w stosunku miesięcznym – 644 zł.

Mając na uwadze przytoczone powyżej przepisy oraz treść wskazanego zaświadczenia o wysokości uposażenia ubezpieczonego należało przyjąć więc, że decyzja organu rentowego, który odmówił uwzględnienia przy wyliczaniu podstawy wymiaru emerytury dodatkowo w wysłudze lat, od której uzależniona była wysokość uposażenia wg stopnia wojskowego dodatkowo okresu zatrudnienia ubezpieczonego od 12 stycznia 1956 r. do 8 sierpnia 1963 r. w Komitecie Wojewódzkim (...) B. była prawidłowa.

Ubezpieczony domagając się od organu rentowego uwzględnienia w wysłudze lat, od której zależy wysokość uposażenia według stopnia wojskowego dodatkowo okresu zatrudnienia od 12 stycznia 1956 r. do 8 sierpnia 1963 r. w Komitecie Wojewódzkim (...) B. na stanowisku kierownika Ośrodka (...) domagał się de facto weryfikacji prawidłowości decyzji dowódcy jednostki wojskowej zaliczającej do jego wysługi emerytalnej mającej wpływ na ustalenie podstawy wymiaru świadczenia wyłącznie okresy czynnej służby wojskowej (ok. 22 lat). Tymczasem żaden przepis powołanej ustawy o uposażeniu żołnierzy oraz wydanych przez Ministra Obrony Narodowej zarządzeń wykonawczych nie daje wojskowemu organowi emerytalnemu prawa weryfikacji wysokości przyznanych żołnierzowi uposażeń czy przyjętego przez dowódcę jednostki wymiaru wysługi lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia według stopnia wojskowego żołnierzy zawodowych i w zależności od poczynionych ustaleń dokonywanie wymiaru świadczenia emerytalnego. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego wydając decyzję w przedmiocie wysokości emerytury L. D. (1) był więc związany decyzją uprawnionego podmiotu (tu: dowódcy jednostki wojskowej), który określił wysokość uposażenia zasadniczego oraz jego dodatków oraz wymiar wysługi lat, od której zależy wysokość uposażenia na 22 lata.

Również sąd powszechny nie jest uprawniony do weryfikacji przyznanych żołnierzowi uposażeń, czy przyjętego przez dowódcę jednostki wymiaru wysługi lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia wg stopnia wojskowego żołnierzy zawodowych.

Weryfikacja prawidłowości ustalonej wysługi lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia wg stopnia wojskowego żołnierzy zawodowych możliwa jest bowiem w ocenie sądu wyłącznie przy zachowaniu odpowiedniej drogi służbowej, o czym świadczy zapis § 10 ust. 2 zarządzenia nr 10/MON z dnia 23.03.1993 r. w sprawie wykonywania niektórych przepisów ustawy o uposażeniu żołnierzy, w którym wskazano, że odwołania od decyzji, o których mowa w ust. 1 (tj. decyzji właściwego organu wojskowego o zaliczeniu (nie zaliczeniu) żołnierzowi okresów służby (pracy) do wysługi lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia według stopnia wojskowego, **rozpatruje organ wojskowy** określony w odrębnych przepisach. Z powyższego wynika wyraźnie, że od decyzji o zaliczeniu

(nie zaliczeniu) żołnierzowi okresów służby (pracy) do wysługi lat wydanej na podstawie tego przepisu przysługuje zainteresowanemu odwołanie do Ministra Obrony Narodowej, ewentualnie skarga do sądu administracyjnego.

Mając na uwadze powyższe przepisy oraz tryb zaliczania ewentualnego okresu zatrudnienia do wysługi lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia wg stopnia wojskowego żołnierzy zawodowych sąd uznał więc, że w niniejszym postępowaniu brak było możliwości dokonania przez sąd ubezpieczeń społecznych samodzielnego ustalenia, czy wskazywany przez ubezpieczonego okres zatrudnienia mógłby ewentualnie zostać uwzględniony w wysłudze emerytalnej. Ustalenie takie należy bowiem do właściwości odpowiednich organów wojskowych.

W tym miejscu trzeba wskazać, że sąd powszechny - sąd ubezpieczeń społecznych jest wyłącznie właściwy do rozpoznania spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych. Przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się natomiast sprawy wynikające z przepisów o ubezpieczeniach społecznych, o zaopatrzeniach emerytalnych i rentowych, o funduszu alimentacyjnym, a także sprawy wynikające z przepisów o innych świadczeniach wypłacanych z funduszy przeznaczonych na ubezpieczenia społeczne. W odniesieniu do spraw z zakresu ubezpieczenia emerytalno-rentowego żołnierzy zawodowych orzecznictwu sądów powszechnych podlega wyłącznie publicznoprawny stosunek, jaki nawiązuje się pomiędzy ubezpieczonym a wojskowym organem rentowym w zakresie tzw. zaopatrzenia emerytalnego. Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych prawo do zaopatrzenia emerytalnego i wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ustala w formie decyzji wojskowy organ emerytalny. Od decyzji tej przysługuje zainteresowanemu odwołanie do właściwego sądu według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego (art. 31 ust. 4 ww. ustawy). Zakres i przedmiot rozpoznania sądowego wyznacza treść decyzji organu rentowego. Decyzja zapada po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego przedmiotem i celem jest ustalenie prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego lub ich wysokości. Ubezpieczony przedstawia w nim wszelkie okoliczności wiążące się z warunkami stawianymi przez ustawę dla przyznania lub ustalania wysokości świadczeń. W późniejszym postępowaniu, wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, zgodnie z systemem orzekania w sprawach z tego zakresu, sąd nie rozstrzyga o zasadności wniosku, lecz o prawidłowości zaskarżonej decyzji. W sprawie, w której wniesiono odwołanie od decyzji organu rentowego, przedmiot oraz zakres rozpoznania i orzeczenie sądu pracy i ubezpieczeń społecznych wyznacza treść tej decyzji.

W analizowanym postępowaniu ubezpieczony domagał się ponownego ustalenia wysokości świadczenia. Wydanie tego rodzaju decyzji wymaga zastosowania art. 32 ust. 1 i 2 powołanej wyżej ustawy, który stanowi, że prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej albo z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w tej sprawie zostaną przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne albo ujawnione nowe dowody, istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanne organowi, a mające wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość (ust. 1), a decyzje ostateczne, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez wojskowy organ emerytalny zmienione, uchylone lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (ust. 2).

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie zostały przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne ani nie ujawniono nowych dowodów istniejących w dniu wydania decyzji, a nieznanymi organowi, mającymi wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość. Dowodem mogącym wpłynąć na ponowne ustalenie wysokości świadczenia byłaby w analizowanym przypadku wyłącznie decyzja odpowiedniego organu wojskowego, w której do wysługi lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia wg stopnia wojskowego dodatkowo doliczono by wnioskowanym przez ubezpieczonego okres zatrudnienia. Ubezpieczony takiej decyzji nie przedłożył, a organ emerytalny i sąd powszechny nie były rzeczowo właściwe do dokonania samodzielnych ustaleń w tym zakresie. Sąd powszechny, tak samo jak organ rentowy są związane wskazaniem dowódcy jednostki o wymiarze wysługi lat, od której uzależniona jest wysokość uposażenia wg stopnia wojskowego. W analizowanym przypadku jest to zaświadczenie wystawione w dniu 20 października 1976 r. przez Dowódcę Jednostki Wojskowej (...), w którym wskazano, że kapitanowi L. D. (1) zwolnionemu ze służby wojskowej w dniu 19.10.1976 r. na uprzednio zajmowanym stanowisku służbowym

przysługiwało m.in.: 1. uposażenie zasadnicze według posiadanego stopnia wojskowego (22 lata wysługi) w kwocie 3150 zł, 2. uposażenie według stanowiska służbowego (w grupie 23, szczeblu A4) w kwocie 3200 zł.

W takim stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał zaskarżoną decyzję za prawidłową, wobec czego, działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴ §1 k.p.c., wniesione od niej odwołanie oddalił.